

джытъ завоеванія и расщиренія на Българія. Андроникъ, като са укрѣпи въ Византія явно почена да са уклонява отъ изпълненіето на задлъженіето, което бѣ обрекълъ Михаилу на Димотскыя съборъ. Михаилъ, като са опираше на родствѣнныя сѣюзъ съ Императорскыя домъ незакъснѣ да напомни Андронику неговытъ обѣщанія. Той са поевѣ пакъ въ Тракія, като поведе вийската си на-горѣ по теченіето на Тунджа къмъ Адриѣнполъ и Димотика, и като прати да обадытъ Андронику, че завладѣва онѣзи частъ отъ Тракийската областъ, която му бѣше обрекълъ, ако привземе Цариградъ. Намѣсто отговоръ, Андроникъ са озова въ Виза, и плашѣше Михаила, че ще му пресѣче пѣтя къмъ планината, и му предлагаше да свръшжтъ работата съ бой.

И тукъ пазливыйтъ Михаилъ са рѣши по-скоро да отстѣпи, нежели да приеме бой, и да има отзадъ си сръбскытъ дружины, които плашахъ западнытъ области на Българія. Византійскытъ войскы пакъ зехъ пограничны яградъ Ямболъ, който са обѣрнж на стражарница, отъ която си предполагахъ да съгледвжтъ Михайловытъ движенія; а самъ Андроникъ пребърза да са върне въ Византія, дѣто го выкаше работата на мало-азіятскытъ Турцы. Немирныйтъ Михаилъ пакъ нападнж на Тракія, достигнж до Адриѣнополската областъ и са расположи съ вийската си при града Букелосъ. Не далечъ отъ тамъ при село Проватонъ ⁽¹⁴⁾ стягаше са вийската Андроникова, който бѣ зель мѣркы за да разрѣши на

(14) Sanctasuz. t I; 324 у Палаузова, който и бѣлѣжи, че селото *Проватонъ* (Праводи) въ Буджака, който са образува отъ сливането на рѣкытъ Тунджа и Марица, не трѣба да са смѣсж са Провадія, старо-българско *Овечьскъ*, което са нахожда въ горня Българія на пѣтя отъ Шуменъ къмъ Черно море.